

prism
ปรีชัม

พนมเทียน

๕
เสปครุท

นรกจากซูเทลิยง

เล่ม 4

คำนำสำนักพิมพ์ (ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 10 ปี)

หลังจากที่จัดทำอัฐิก เพชรพระอุมา ไปเมื่อปี 2556 บัดนี้เป็นอีกครั้งที่แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจาก ศิลปินแห่งชาติ พนมเทียน โดยท่านได้มอบผลงานแนวจารกรรม สืบสวนสอบสวนเรื่อง เล็บครุฑ แก่สำนักพิมพ์ เพื่อจัดทำอัฐิก สสนองตอบความต้องการของนักอ่าน อนึ่ง เล็บครุฑ นี้ พนมเทียน เขียนขึ้นก่อนเรื่อง เพชรพระอุมา ร่วมสิบปี คือเขียนเมื่อปี 2499 ลงพิมพ์เป็นตอนๆใน เพลินจิตต์สามรส จากนั้นสำนักพิมพ์ เพลินจิตต์จัดพิมพ์รวมเล่มเป็นหนังสือปกแข็งขนาดสามสิบสอง หน้ายก วาดภาพปกโดย วารินทร์

เล็บครุฑ ยุคนั้นถือว่าโด่งดังและเกรียวกราวเป็นอย่างมาก นับเป็นตำนานบทหนึ่งของวงการวรรณกรรมไทย กล่าวคือ เล็บครุฑ โดยตัวเรื่องกับลีลาการประพันธ์ของพนมเทียนแล้ว ต้องเรียกว่ามีลูกล่อลูกชน มีเสน่ห์ยั่วชวน คือเรื่องนั้นตื่นเต้นเร้าใจ และก็ครองใจผู้อ่านให้คอยติดตาม จนถึงขนาดที่ว่า มีผู้อ่านไป

เข้าแถวต่อคิวรออ่านที่โรงพิมพ์ ขณะที่เจ้าของสำนักพิมพ์ คือ เวช กระตุกฤษ ก็ได้สร้างปรากฏการณ์ผู้ดมดใจนักเขียน (ไม่ให้นักเขียนย้ายสำนักไปเขียนให้สำนักพิมพ์อื่น) ด้วยการสั่ง (นำเข้า) รถอเมริกัน Packard V8 สุดหรูเร็ด ราคาสูงลิ่ว คันแรกและคันเดียวในประเทศในขณะนั้น ให้กับพนมเทียนได้ขับโฉบเฉี่ยว

อีกทั้งในปี 2500 ที่ เล็บครุฑ ได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์ โดย สุพรรณ พรามณพันธ์ุ กำกับการแสดง และ พระเอกหล่อชัย นฤนาท รับบทเป็นซีฟ ชูชัย ก็ได้สร้างกระแสให้ลูกผู้ชายเท่าๆ กว่าก่อนเมืองที่ต่างก็พากันเดินยกไห่และเอียงคอเพื่อเลียนแบบบุคลิกซีฟ ชูชัย

ซีฟ ชูชัย เขาคือใคร ทำไมเขาจึงยังอยู่ในความทรงจำของผู้อ่านมานานร่วมจะหกสิบปีเข้าแล้ว และนอกจากซีฟ ชูชัย แล้ว ยังมีตัวละครชายหญิง พระเอก นางเอก ดาวร้าย ดาวร้ายตำรวจ ทรชน นักสืบ พ่อค้า นายทุน คนไทย คนจีน หรือใครอีกบ้าง ที่จะมาสร้างความลึกลับซับซ้อน สร้างความตะลึงพรึงเพริดแก่ผู้อ่าน ว่าเขาผู้นั้นแท้จริงแล้วอาจคือผู้บงการ เป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังทั้งหมดของอั้งยี่ เบื้องหลังสมาคมสิงเอ็ง หรือสมาคมเล็บครุฑ สาขาประเทศไทย

และกัด้วยยุคนั้น คือยุคสมัยที่อันทพาลครองเมือง อันยังคาบเกี่ยวกับการต่อสู้เรียกร้อง เพื่อปลดปล่อยประเทศจากนักล่าอาณานิคม เรื่องโจรจีนแดงที่หวังจะแบ่งแยกดินแดนสามจังหวัดภาคใต้ หรือเรื่องที่ว่าใครมีนกอินทรีกายสิทธิ์ไว้ในครอบครองครบทั้งหกชิ้น ผู้นั้นครองโลก กระทั่งทำที่สุดแล้วเรื่อง เล็บครุฑ นี้มิใช่नियाยสืบสวนสอบสวนการกรรมกันอย่างดาดๆพื่นๆ ทว่า เล็บครุฑ คืออาชญุนิยายเรื่องโดดเด่นสุดและสุดแสนจะคลาสสิก อีกยังจะละเอียดยับย้อยในแต่ละฉากแต่ละตอน ในทุกๆพฤติกรรมของตัวละครทุกๆตัว ทั้งยังบันทึกจากและโฉมหน้าสังคมยุคสมัยนั้นเอาไว้ไว้อย่างไม่มีเรื่องใดในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้

เล็บครุฑ เป็นอาชญุนิยายที่นักเขียนคิดเขียนขึ้นจากประสบการณ์ชีวิตจริง ผสานเข้ากับจินตนาการอันล้ำเลิศ ประสบการณ์จริง คือครั้งหนึ่งพนมเทียนเคยเป็นตำรวจลับเคยเป็นคนหนุ่มที่คลุกคลีติดโม่งอยู่กับนักเลงอันทพาล เล็บครุฑนับเป็นนิยายสร้างชื่อเสียงให้กับพนมเทียน ทำให้พนมเทียนเกิดเต็มตัว หลังจากที่เขาเป็นนักเขียนหนุ่มดาวรุ่งพุ่งแรงมาจากเรื่อง จุฬาทริศูณ

เลียบครุฑ ฉบับที่พิมพ์เป็นเล่มหนังสือ และภายหลัง
ที่ผ่านยุคสำนักพิมพ์เพลินจิตต์มาแล้ว ก็มีสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า
สำนักพิมพ์हररा ที่เคยจัดพิมพ์เลียบครุฑ ไว้ แต่จะกี่ครั้งก็หน
และพ.ศ.ใดบ้าง หลักฐานไม่ระบุไว้อย่างชัดเจนนัก กระทั่ง
สำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม เป็นผู้พิมพ์ขึ้นใหม่ในปี 2539
ตราฉบับปัจจุบัน

เลียบครุฑ ยังนับเป็นนิยายที่มีความยาวร่วม 3,000 หน้า
แบ่งภาคตอนออกสองตอน ตอนแรกให้ชื่อตอนว่า “พยัคฆ์ร้าย
666” และตอนสองให้ชื่อว่า “นรกจาง ชู เหลียง” ซึ่งเมื่อแพรว
สำนักพิมพ์ได้รับลิขสิทธิ์สำหรับจัดทำอีบุ๊กขึ้นในพ.ศ.นี้ ก็ถือว่าเป็น
อีกทางหนึ่งสำหรับนักอ่านยุคใหม่ที่จะได้อ่าน เลียบครุฑ กัน
อย่างสะดวกและง่ายดายที่จะพกพาไปอ่านยังที่ไหนๆในโลกนี้

ที่สำคัญ เลียบครุฑ โดย พนมเทียน ไม่ว่าจะเป็นรูปเล่มที่
เป็นหนังสือ หรือรูปแบบที่เป็นอีบุ๊ก โดยนามานี้ จะไม่ทำให้
ผู้อ่านผิดหวัง.

แพรวสำนักพิมพ์

ตุลาคม 2558

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ (พนมเทียน)

ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ปีพุทธศักราช 2540

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา พนมเทียน เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมายและต่อเนื่องกว่า 5 ทศวรรษ ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้อ่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนมากถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคุณ, เล็บครุฑ, เพชรพระอุมา และ ศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

พนมเทียนเป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือ

มีทั้งเรื่องประเภทจินตนิยาย อาชวณิยาย นวนิยายแนวสืบสวน สอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษาด้วย ลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่อง ไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละคร โดยเฉพาะเรื่อง จุฬาทรีคุณ เป็นที่ นิยมกันมาตลอดกว่า 5 ทศวรรษ นอกจากนี้เรื่อง จุฬาทรีคุณ จินตนิยายเรื่อง ศิวราตรี ของพนมเทียนยังเป็นแรงบันดาลใจ ให้ “สกลวรรณ” นำศิวราตรีมาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ พนมเทียนเป็นพื้นฐาน

งานเขียนของพนมเทียนมิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไปสู่ โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง พิถีพิถันจะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดถือหลักการมนุษยธรรม อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก พนมเทียนได้สร้างสรรค์ผลงานวรรณศิลป์

ทั้งดงามและมีคุณค่าประทับใจผู้อ่านต่างรุ่นต่างวัยและต่าง
สถานภาพมาเป็นเวลายาวนานกว่าครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่องเชิดชู
เกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวตั้งได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความประพฤติกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่ามนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะทำให้เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของ มนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ ๕
ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับ ๖
หนึ่งในสัญชาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม ๗
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า ๘
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า ๙
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด ๑๐
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น ๑๑
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์ในวารสาร
ของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ
ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งานของ
ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ครุฑสยาม

อาคารสงเคราะห์ของปวงอาชญากรตำแหน่งนั้น วงกำแพง อันแข็งแกร่งของมันส์ด้านทะมึนอยู่ในกลางพระนคร มีอายุยืนยาว อย่างเคร่งขรึมมีนชามาไม่ต่ำกว่าครึ่งศตวรรษ ดูจะชินหูชินตา กับโลกเสรีเบื้องนอกเป็นอันดี ทว่าความเป็นไปภายในเขตกำแพง เริงเทินกันของมันลึกลับมหัศจรรย์เหมือนจะกลายไปเป็นอีก โลกหนึ่ง เกินกว่าที่เสรีชนจะพึงเฉลียวคิดหรือสนใจที่จะคิด โลกนั้นปฏิกฤษฏาสากลงว่าด้วยสิทธิของมนุษย์ชนไม่สามารถ จะนำเข้ามา 'โก่งคอ' พุดได้

สถานที่นี้ บ้านไม่ต้องเช่า ข้าวก็ไม่ต้องซื้อ ซึ่งก็นับว่า หาไม่ได้ภายในโลกเสรีเหมือนกัน!

ดังนั้นจึงมีบรรดา 'นักลดค่าครองชีพ' ทั้งสมัครใจและไม่สมัครใจ เดินทางผ่านเขตประตูเหล็กอันแข็งแกร่งของมัน เข้ามาไม่เว้นแต่ละวันอย่างคึกคัก ส่วนที่หมดเขตระยะเวลา อนุญาตให้อยู่ตามคำสั่งของศาล ก็ออกไปสับเปลี่ยนสลับกันอยู่ เช่นนี้ไม่มีที่สิ้นสุด

อาจจะนับได้ว่าเป็นเกียรติประวัติอย่างสูงชนิดหนึ่งของ ‘เจ้าพ่อเจตคุภ’ ผู้บริหารอยู่ยังดินแดนนั้น ในการที่ได้ต้อนรับเสื่อรายนามกระต๊องแผ่นดินว่า ชีพ ชูชัย เข้ามาไว้ในขอบเขต

ขงสี่เป็นขงโดยเฉพาะสำหรับผู้ต้องหา แต่ความเปียดเสียดเยียดขัดของจำนวนสมาชิกที่เพิ่มขึ้น ส่งเขาให้ล้าแดนเข้ามาอยู่ยังขงหนึ่ง อันเป็นขงของนักโทษเด็ดขาดที่ตัดสินแล้ว มีส่วนด้านหลังติดกับกำแพงของโรงพยาบาลประจำคุภ มันไม่มีกฎเกณฑ์แน่นอนตายตัวอะไรสำหรับดินแดนนี้ อะไรอย่างใดก็ตามแต่ ความเห็นชอบเหมาะสมของยมบาลใหญ่่น้อยอันลดหลั่นลงมาเป็นลำดับ ซึ่งเรื่องนี้มีมนุษย์อย่างชีพ ชูชัย ไม่กังวลนัก เพราะการผ่านสภาพอันสาหัสโหดโชนมาก่อนแล้ว

นอกจากผู้คุม พัดดี สารวัตร และผู้บัญชาการเรือนจำแล้ว ดูเหมือนจะไม่มีใครรู้จักว่าเขาคือใคร หรือถ้าจะรู้จักก็เพียงส่วนน้อย อันเป็นบรรดาวายร้ายซึ่งคั่นหน้าและถูกส่งเข้ามาพำนักรุกก่อนเท่านั้น

จะอย่างไรก็ตาม โชเหล็กซึ่งถูกขัดขามเป็นเงาวัปตรึงอยู่กับข้อเท้าทั้งสองของเขามีขนาดใหญ่เท่าข้อมือเช่นเท้าที่โลก

ภายนอกรู้จักว่าตรวน หรืออีกนัยหนึ่งลูกน้องของเจ้าพ่อเจตคุก เรียกกันว่า ‘ม้าเหล็ก’ นั้น ย่อมเปรียบเสมือนปริญญาบัตรชั้นสูง สำแดงให้ประจักษ์แก่ตาของชาวคุกทั้งหลายได้รู้เองว่า อย่างน้อยที่สุดเจ้าร่างโย่งผมหยักศกหน้าเหี้ยมหยื่นตากระดังผู้นี้ โทษที่จะได้รับอย่างน้อยก็ยี่สิบปีหรือตลอดชีวิต และลงได้คะแนนอัตราส่วนกันได้โดยอาศัยความชำนาญนั้นแล้ว ก็ไม่มีใครประสงค์จะสบเนตรยามเมื่อเขาควบ ‘ม้าเหล็ก’ โน่งฉ่างผ่านไปทางไหน ไม่ว่าจะเป็นนักโทษด้วยกันหรือผู้คุมเอง

แม้กระทั่งในคุกอภิสิทธิ์ก็ยังคงแทรกเข้ามาถึง และอภิสิทธิ์อันนั้น เสือร้ายนามก้องประเทศว่าซีฟ ชูชัย ได้รับโดยสมบูรณ์ชนิดที่ไม่จำเป็นต้องดิ้นรนอะไรนัก นอกจากเพียงไม่กี่วันที่เข้ามาถึงก็จิ้มสะดือของลูกพี่ใหญ่นามกระเดื่องข่มขวัญไปจนถึงชั้นฟ้า และกำลังอยู่ในระหว่างการพิจารณาตัดสินให้ประหารด้วยก้านลวดล่อรถจักรยานลงไปดับดินสิ้นชื่อประจักษ์ชัดกับสายตาของนักโทษน้อยใหญ่ และกระหน่ำผู้คุมนักโทษด้วยกันเองด้วยตรวนลงไปชักตาตั้ง อภิสิทธิ์จากศักดาอันนั้นก็พลันมาถึงภายหลังจากที่ถูกยัดเข้าไป ‘ขังมืด’ อยู่ใน ‘ห้องชอย’ เสียไม่น้อยกว่า 7 วัน

อาจจะมีโทษร้ายแรงซึ่งตัดสินเอาเองภายในรูกแห่งนั้น
มายังเขาถึงขั้นหยอดน้ำข้าวต้ม หรือมิฉะนั้นก็ตายไปเลยโดย
แผลงศกดาเช่นนั้น แต่มันเป็นการประหลาดที่เขาไม่ได้รับ
โทษทัณฑ์อะไรมากไปกว่าติด ‘ห้องชอย’ เพียงระยะเวลา
ดังกล่าว ยิ่งกว่านั้น พศติขังที่เขาอยู่ยังเชื่อเชิญให้ไปพบสนทนา
ปราศรัยด้วยเป็นอันดี ชนิดที่เรียกตัวเขาว่า ‘ผม’ และแทนตัว
เขาว่า ‘คุณ’ ทั้งๆที่ปรากฏว่าพศติคนเดียวเท่านั้นเคยส่งนักโทษ
ซึ่งทำผิดขึ้นในนั้นไปเมืองผีด้วยทัณฑ์กรรมเสียนับไม่ถ้วน
ขนาดที่นักโทษทุกคนกลัวจนลานเสียยิ่งกว่าเห็นยมบาล ทั้งนี้
มันมิใช่ว่าพศติผู้นั้นจะรู้สึกซึ่งลงไปว่าเขาคือใครที่แท้จริง
หากแต่รู้จักนามเพียงว่าซีฟ ชูชัย และนามกีกก้องนี้เท่านั้น
คนอย่างพศติก็สำคัญตัวเองว่ามีจิตวิทยาพอที่จะเล่น ‘ไม้หนวม’
ดีกว่า ‘ไม้แข็ง’ เพราะอย่างไรเสีย พศติเองก็คะเนได้แน่ว่า
เดนมมนุษย์อย่างซีฟมีหวังที่จะเดินทางไปสู่ตะแลงแกงประหาร
อยู่รวมร่อ

ในดินแดนนี้ไม่มีมนุษย์หน้าไหนมาบังอาจสูงส่งกับเขา
เลย ไม่มีการ ‘เทเมล’ เช่นที่นักโทษอื่นๆจะพึงถูกบังคับให้ทำ
ไม่มีการเกียงให้ไปนอนริมสุดห้องใกล้ๆกับถังเมล ในขณะที่
ขึ้นขังตามระบบของซีเนียร์ที่จะทำต่อจูเนียร์ ไม่มีหน้าไหน

บังอาจจะมาชมว่าหน้าของเขาเผือกหรือว่าขาวอ่อนของเขาขาว ในขณะที่แก้วโง่งยื้นทะมีนอาบนํ้าริมถังซีเมนต์ และไม่ว่าจะเป็นดินแดนของขงไห่ก็ตาม ถ้าหากว่าไม่มีกำแพงกันพอที่จะเดินติดต่อกันได้แล้ว เขาเป็นเดินลาก ‘ม้าเหล็ก’ ดังสนั่นผ่านเข้าไปได้อย่างทะลุปรุโปร่งโดยไม่มีผู้คุมคนใด บังอาจจะขวางหน้า

อภิสัทธินั้น ดินแดนที่ไม่มี ‘สิทธิ’ แหล่งนี้เรียกกันว่า ‘ขาใหญ่’ แต่ความจริงคนอย่างซีฟ ชูชัย ก็ไม่มีขาใหญ่โตอะไรนัก ตรวนหรือ ‘ม้าเหล็ก’ ที่ย่ำอยู่กับข้อเท้าทั้งสองนั้น ต่างหากที่มันใหญ่ขนาดที่ผู้คุมเองเหลือบลงมาเห็นก็ขนหัวลุก

คืนแรกที่เขาอย่างก้าวเข้ามาในที่นี้ ซีฟ ชูชัย ถูกยัดให้เข้าไปรวมอยู่ในห้องหมายเลข 13 ของห้องขังหนึ่ง ซึ่งมีสมาชิกเก่านอนยั้มกรั่มเหมือนจะคอยเขาอยู่ก่อนแล้ว 10 คน ห้องนั้นกว้างขวางพอประมาณ พื้นคอนกรีตและผนังทาสีดำนโบทปูน นอกจากด้านหน้าซึ่งแบ่งเป็นประตูตารางเหล็กปิดไว้ มีความกว้างของประตูประมาณเมตรครึ่ง ความจริงแต่ละห้องหนึ่งๆนี้ สถาปนิกผู้สร้างได้สร้างไว้สำหรับวัดฤดูประสงคให้ขังนักโทษ

เพียงห้องละคน แต่กรมราชทัณฑ์อาจจะรู้สึกไปว่าวัตถุประสงค์เดิมของผู้สร้างค่อนข้างจะหรรษาโอ้อ่าและหมดเปลืองมากไปหน่อย จึงกำหนดให้นักโทษอยู่เสียใหม่ โดยเพิ่มจากหนึ่งเป็นจำนวนสิบ เหมาะสมกับที่ได้เป็นประเทศอารยะขีดสุดในกลุ่ม 'ยูโน' แล้วความชราซอมซ่อตามอายุขัยของมันซึ่งเกินอายุรับประกันของผู้สร้างมามากมายแล้วนั้น ทำให้มองดูหิมที่บร่อแร่ มีอาการเหมือนถล่มมิดล่มแหล่ เปรียบไม่ผิดอะไรกับแรงแกว่งเหวี่ยง รอดูกาลอวสานของตนเอง อุดมไปด้วยสรรพสิ่งที่ประกอบศักดิ์ศรีของคนคุก อาทิเช่น ผึ้งเรือดอวันพีเต็มไปด้วยขน ซึ่งในเวลากลางคืนก็จะพากันย้อยตัวเป็นสายลงมาจากเพดาน โลน ไร และยุง ซึ่งจะพากันบินกระหึ่มก้องมาในทันทีที่พระอาทิตย์ตกดิน และบรรดาชาวคุกทั้งหลายถูกต้อนขึ้นนอนบนขังแล้ว

เขายืนทะมึนมองดูสภาพแวดล้อมนั้น เพื่อจะพิจารณาเปรียบเทียบกับที่คุมขังของเล็บครุฑซึ่งเขาได้เผชิญมาแล้ว พร้อมทั้งขบคิดใคร่ครวญขนาดหนัก ลักษณะของมันดูจะไม่แปลกผิดอะไรไปเลย นอกจากที่เขาผ่านมาแล้วนั้น มันเป็นที่คุมขังเถื่อนของเล็บครุฑ และนี่เป็นที่คุมขังของรัฐบาล ซึ่งทางกรมสืบราชการลับคงไม่คิดไม่ฝันว่าเขาจะพลาดท่าเข้ามา

จนมุมอยู่ในนี้ และก็มิได้แนะแนวทางหรือแสดงรายละเอียดเกี่ยวกับสภาพของมันให้เขาได้ทราบเลย มองดูประหนึ่งว่าจะตัดหางปล่อยวัด

เมื่อเหลือบลงมามองดู ‘เพื่อนผู้ร่วมภาวะ’ ซึ่งนอนเรียงกันอยู่เป็นแถวจากหน้าห้องไปจนถึงสุดปลายห้องอันเป็นที่ตั้งของถังเมล์ เห็นจ้องจับมองมายังเขาเป็นตาเดียว บางคนนอนตัวเปล่ากับพื้นอันเย็นเฉียบ บางคนมีเสื้อและหมอนเก่าๆ เต็มไม่ถูกกว่าสายตาที่เพ่งรวมมายังเขาเหล่านั้น เป็นสายตาเชื้อเชิญ เห็นอกเห็นใจ หรือว่าเยาะหยันไปไฟ

“ยืนไต่อยู่หาหอกอะไรล่ะ ไอ้หนู!”

เสียงห้าวๆดังมาจากเจ้าหน้าที่กล้องจุลทรรศน์ มีรอยแผลเป็นยับเยิน ลักลายพร้อยไปหมดทั้งตัว ซึ่งขณะนี้นอนหนุนผ้าขาวม้าอยู่ใกล้ประตูที่สุด ท่าทางจะเป็นจำเริญของห้องนั้น

“...นอนซะเถิดวะ ปาย! ไปนอนริมสุดใกล้ถังเมล์นั้นตามธรรมเนียม มึงมันน้องใหม่นี้หว่า อ้าว! กูเตือนให้ไปนอนซะดีๆ หนึ้ย สบเนตร ไปสิ ไปนอนปลายสุดโน้นโดยระเบียบ!”

“กูจะนอนตรงนี่!”

เขาพูดเรียบ ๆ ขณะที่เดินเข้ามาใกล้ที่ซึ่งมันนอนอยู่

“มึงเถิบไปนิดเถิดวะ”

เจ้าหน้าที่กวาดพราดขึ้นจากอาคารนอนตะแคง เอา
ศอกยันพื้นไว้ ทำหน้าเป็นยักษ์ขึ้นมาทันที

“ชะ ๆ ช้า! มึงนะหรือวะจะนอนตรงนี้...”

พร้อมกันก็ทูปอกดังสนั่นหวั่นไหว

“กู เฮ้ย! กูเป็นเจ้าของที่ กูยึดครองมาเป็นเวลานาน
นักหนาแล้ว หน้อยแน่ กำแพงจะข้ามรูน ประเดี้ยวพัต...มึง
เข้ามาใหม่ มึงต้องไปนอนเรียงคิวอยู่ปลายโถงนั่นไว้ย รู้ชะมังซี!”

“กูขอนอนหน้อยเถิดวะ ที่ออกกว้างถมเถ”

“ขาใหญ่หรือวะ!!”

เจ้านั้นแผดเสียง ตาลุกวาว ขบฟันกรอด ถลันยันกายขึ้น

ชีพ ชูชัย ไหวตัว เสียงตรวนที่ตึงอยู่กับข้อเท้าไหวกร่าง
ยัมละไม ตอบในเสียงเรียบเช่นเดิม

“ข้าพเจ้าก็ไม่ใหญ่อะไรนัก แต่ไอ้ที่มันติดอยู่กับข้าพเจ้านี้แหละ มันใหญ่แค่ไหน มึงดูเอาเอง!!”

พระกษัตริย์เจ้าที่หนีออกไปที่เท้าของเขา แล้วจะรักไปนิดหนึ่ง มีอาการเริ่มจะลั่นเล แต่แล้วก็บ้วนน้ำลายปริ๊ด

“อ้อ! มันก็ไอ้ม้าเหล็กรุ่นเทมเพิลนั่นแหละวะ ประกาศนียบัตรของมึง ถ้าไม่ย่องเบาก็ลั่นกระเป๋าม่ายก็ช้าเรา! ดีแล้ว ก่อนเหยียบแดนควรจรรู้จักกูเสียก่อน!”

เดนตระกูลชั้นเจ้าผู้ครองนครนั้นแผ่นผางาดเต็นผางขึ้น ซึ่งมันก็พอเหมาะพอเจาะกันดีกับหลังมือหนักๆของซีพีที่ซัดตูมเข้ามา บริเวณก้านคอ เขาทำลงไปอย่างชนิดไม่ได้ตั้งใจหรือมีแผนมาก่อน ร่างสูงชะลูดของเจ้านั้นทางมือถลาเป็นนกปีกหักไปสะดุดปลายเท้าของพรรคพวกที่นอนมองดูอยู่ก่อนคะมำหน้า

พอมันสะบัดตัวจึงกำกลับมาอีกครั้งพร้อมกับเสียงคำราม เขามองเห็นตะไบเล็กๆขนาดมีความกว้างหนึ่งนิ้วและยาวหกนิ้วแบบที่ใช้ในโรงช่างไม้ของเรือนจำ กระชับแน่นอยู่ในมือของมัน ปลายของตะไบถูกฝนเสียจนแหลมและขาววับ มันเป็นเขี้ยวเล็บ

ของคน कुछชั้นยอดที่พยายามจะซุกซ่อนติดตัวไว้ทั้ง ๆ ที่มีการ
ตรวจกันอย่างแข็งแรงก่อนจะขึ้นขังทุกครั้ง

“เอาให้เต็มเหนี่ยวเลยพวกพ้อง!”

เขาร้องบอกมาปนเสียงหัวเราะหึในลำคอ

มันแสบอย่างสามขุมเข้ามอย่างเลือดเย็นและเหยิ่ม ซึพ
ยื่นมองดูด้วยอาการเดิม มิได้ไหวตัวแม้แต่น้อย จะอย่างไร
ก็ตาม ลักษณะของการย่างก้าวเข้ามาพร้อมกับสิ่งมีคมของ
เจ้านั้นเตือนให้เขารู้สึกดีว่า อาชีพเดิมอันจะเป็นหนทางส่งมัน
ให้เข้ามาอยู่ในนี้คงจะเป็นการจิ้มพุงคนมาแล้วอย่างโชกโชน
ไม่ถล่า ไม่ลุกลี้ลุกลอนหรือบุ่มบ่าม นอกจากจะเคลื่อนอย่าง
ระมัดระวัง หลอกล่อด้วยชั้นเชิงไหวพริบเข้ามา เพื่อหาโอกาส
จ้วงให้เต็มเหนี่ยว ชนิดไม่มีคำให้การได้กันเลย

เจ้านั้นจับตะไบในลักษณะตั้งความแหลมคมของตะไบ
ขึ้นด้านบนของมือที่กำลังอยู่ เขารู้สึกว่ามันจะแทงเขาได้ใน
ลักษณะเดียวคือเสือกเข้ามา แต่แล้วพริบตานัน มันพลิกตะไบ
กลับอย่างรวดเร็ว เปลี่ยนมาเป็นทำให้ปลายตะไบปักลงสู่พื้น
แล้วแผ่นเข้าจ้วงแทนที่จะเสือกอย่างเช่นที่เขาเคยเนแต่แรก

เหตุการณ์เช่นนั้นไม่เกิดปัญหาอะไรเลยสำหรับคนเช่น
ซีฟ ซูชัย เพราะตาของเขามีได้กะพริบ และมองเห็นเล่ห์ของ
'นักจิ้ม' ผู้นั้นโดยตลอด ซ้ายของเขาฉกแวบไปขยำอยู่ที่ข้อมือ
ด้านที่จ้วงของมัน ต่ำกว่าคมตะไบลงมาเล็กน้อย ผลักให้เบน
ออกไปทางด้านขวาของตัวมัน และขวาของเขาก็แปรสภาพเป็น
ขวานชนิดที่อ้อๆสับเปรี้ยงสวนลงไปในระหว่างไหปลาร้าต้นแขน
ที่ถือตะไบของมัน

เดนตะราง 'ขุนตะไบ' ร้องโอ๊กพลางลืมหูลิ้นแยกเขี้ยวทั้ง
อาวุธคู่มือลง มีความรู้สึกเหมือนแขนด้านนั้นจะหลุดออกจาก
ไหล่ ซีฟกระชากกลับ รังค่อมมันเข้ามาอยู่ในอ้อม แล้วดันเข้าไปอัด
ไบหน้าของมันลงกับประตูเหล็กอย่างรุนแรง เจ้านั้นก็แปรสภาพ
จากเสือมาเป็นหมาโดยฉับพลัน ดิ้นกระเด่วและแหกปาก
ไม่เป็นภาษา

นักโทษผู้คุมที่เดินยามอยู่ยังระเบียงทางเดินนอก
ประตูห้องขังถือกระบองวิ่งพรวดพรวดเข้ามาแล้วส่งเสียง
ตวาดอยู่ด้านนอกลูกกรง ซีฟกระชากคอ 'ขุนตะไบ' ผงะ

ลงไปกลิ้งอยู่กับพื้น แล้วชักจี้กับนักโทษผู้คุมซึ่งแยกเขี้ยว
ยิงฟันอยู่

“ไม่มีการแหกคุก วางเพลิง ก่อวินาศกรรม หรือปฏิกิริยา
อะไรกันดอกเกลอ ทุกสิ่งทุกอย่างปกติเรียบร้อย นอกจากจะมี
การเปลี่ยนแปลงระบบกัน在这儿หน่อยเดียวเท่านั้น ถ้าเกลอ
อยากจะได้ด้วย ก็ไขกุญแจเข้ามา!”

ครูหนึ่งผู้คุมครางฮึ่มในลำคอ แก้วงตะบอง แล้วชะโงก
หน้าเข้ามาสำรวจ สบตาซีฟีกแวบ แล้วจึงเดินออกไป

เมื่อเขาหันกลับมาอีกครั้ง เจ้านั้นยังนั่งจำเฝ้าอยู่กับพื้น
มือทั้งสองกุมไบหน้าแน่น ส่วนอีกเก้าคน ไม่ได้นอนอยู่ใน
ลักษณะเดิม บางคนชันเข่าขึ้น บางคนยันกาย และบางคนก็ยืน

“มึง ไอ้บี้!!”

เขาชี้หน้าเจ้าจมูกหักคู่ประลองกำลังเมื่อครู่นี้ พร้อมกับ
ประกาศก้องขึ้นด้วยเสียงห้าวกระชา

“ถ้ามึงยังไม่อยากให้อูห้กค่อมึงเสียเดี๋ยวนีละก็ มึงนั่นแหละ
ไปนอนชิตมุ่มห้องติดกับถังเมล์สุดเลย ส่วนไอ้หน้าปลาจวดนั้น
กระเถิบร่นเข้ามา”

ระบบทมิฬเท่านั้นที่จะใช้ได้ใในอาณาจักรทมิฬ เดนมมนุษย์
เหล่านั้้นทุกคนไม่เคยรู้จักเขามาก่อน และเดี๋ยวนีเริ่มจะรู้จัก
อย่างน้อยที่สุดก็รู้ว่า ราชสีห์ผู้คุมฝูงมันตัวเดิมถูกห้กเขี้ยวไป
อย่างไม่เป็นท่าต่อหน้าต่อตา และสันดานของสัตว์ป่าแล้ว
จะยอมรับนับถือก็แต่ราชสีห์ตัวที่มีชัยเท่านั้น

การปราบดาภิเษกชนิดย่อย ๆ นั้นเปลี่ยนแปลงระบบ
ภายในห้องขังนั้นขึ้น มีการจัดสรรที่ยัดนอนใหม่ เป็นความ
เต็มใจของคนอีกเก้าคน ส่วนคนหนึ่งที่ไม่เต็มใจก็คือเจ้าหน้าห้ก
ลูกพีใหญ่คนเดิมของมันเท่านั้น ซึ่งบัดนี้ถูกลดอันดับให้ไปนอน
อยู่ปลายสุดชิดกับถังเมล์อันส่งกลิ่นอยู่รวริน แต่มันก็จำใจ
ต้องยอมอย่างราบคาบ เพราะเพ็งจะเข้าใจได้ทีหลังว่า เจ้า
มนุษย์ชนิดที่สามารถจะขย่มคอของมันกระแทกเข้าไปกับ
ลูกกรงเหล็กจนหน้าเปิดเปิงไปนั้น หากจะเกิดมีการห้กค่อขึ้น
จริงดังเช่นที่ขู่สาทั้บมา คงจะทำได้อย่างไม่ยากเย็นอะไรนัก และ

คอของมันก็หาควรมิที่จะหักเสียก่อน เพราะอีกเพียงไม่กี่เดือนข้างหน้าก็มีหวังที่จะได้รับอนุญาตให้ย้ายสามะโนคร้วจากอาคารสงเคราะห์แห่งนี้ไปสู่โลกเสรีเพื่อการรับจ้างจิ้มพุงคนอื่นแล้ว

ชีพ ชูชัย ไม่ได้สนใจกับอะไรทั้งสิ้นต่อไป นอนหงนหน้าตาจับอยู่ที่ฝูง ‘รถถัง’ นับร้อย ซึ่งกำลังเกาะตัวกันเป็นสายห้อยระย้าเป็นทิวลงมาจากเพดาน และแล้วพอได้ระดับก็ทิ้งตัวลงมาเป็นชุดๆ เพื่อเปิดการโจมตีสับเลือดคนคุกอันเป็นกิจวัตรประจำคืนของพวกมัน ในสมองของเขาเคียดหนัก นึกเดาเหตุการณ์สำหรับอนาคตข้างหน้าไม่ถูกว่ามันจะหมุนเวียนมาเช่นไร เต็มไปด้วยการห้วงหน้าพะวงหลัง ประสาททุกส่วนตื่นค้ำ เสียงกระดิ่งสัญญาณต่างเสียงซึ่งพวกผู้คุมสั่นรับกันดังแว่วมาเป็นระยะทุกๆ ห้านาที

กรมสืบราชการลับรับรองสวัสดิภาพอย่างใดให้แก่เขาบ้างในยามที่เขาตกอยู่ในภาวะอับจนเช่นนี้?

กรมสืบราชการลับจะแก้ไขช่วยเหลือเขาออกไปจากที่นี่อย่างแนบเนียนที่สุดโดยวิธีใดจึงจะไม่ทำให้พิธีต่างๆ แตกขึ้นเพื่องานสำคัญในชั้นปลายต่อไป

รุ่งขึ้นของคืนนั้นเป็นวันที่เขาล้างจอมหนักเลงประจำ
คุกเสียด้วยชีวลดลัทธิรถจักรยานดังกล่าว ขณะที่เผชิญกัน
ในโรงครัวตามระบบของ ‘ผู้ที่เหนือกว่าเท่านั้นที่จะอยู่ได้’
อันเนื่องมาจากกรณีที่ทนดูสภาพไม่ผิดอะไรกับสัตว์ดิรัจฉาน
ซึ่งเจ้าเดนมมนุษย์ชั้นเอั้นนั้นกระทำต่อผู้อ่อนกำลังกว่าได้ และ
เขาเองเป็นผู้ก้าวเข้าไปยุติสภาพนั้นเสีย กรณีพิพาทจนถึงขั้น
เอาชีวิตเข้าไปเติมพันธินใดใครดีใครอยู่นั้น โลกเบื้องนอกคิดไป
ไม่ถึง

วันนั้นเป็นวันครบรอบสัปดาห์หนึ่งของชาวคุก มหรสพ
หรือมหรกรรมอันยิ่งใหญ่ที่ชาวคุกชื่นชมยินดี โดยกรมราชทัณฑ์
เอื้อเฟื้ออนุญาตและสนับสนุนให้มี ก็คือนาฏดนตรีโรงใหญ่ ซึ่ง
สร้างบท กำกับการแสดง จัดฉาก และลงมือแสดงโดยชาวคุก
ทั้งหลายนั่นเอง ที่หน้าลานประชุมแน่นขนัดยัดเยียดไปด้วย
แฟนนักดู ซึ่งสงวนสิทธิไว้ว่าจะต้องเป็นชาวคุกเท่านั้น ส่วน
ประชาชนที่อยากจะดูเบื้องนอกกำแพงตะมิงทั้งสี่ด้านนั้น ถึงจะ
เสียเงินด้วยมูลค่าราคาแพงสักเท่าใดก็ตาม ไม่ได้รับอนุญาตให้
ผ่านประตูเข้าไปดูด้วยได้

ชีฟใช้สิทธิอันนั้นลาก ‘ม้าเหล็ก’ ไปดูลิเกโรงนั้นเหมือนกัน

ก่อนลิเกจะเลิก เขาผ่านมาทางโรงครัว ครั้นแล้วสิ่งหนึ่ง
บาดนัยน์ตาพิกล เจ้านักโทษร่างปานยักษ์ปักหลั่นหน้าตา
อัปลักษณ์ชั่วชาติคนหนึ่ง กำลังต้อนนักโทษหนุ่มน้อยร่าง
แบบบาง ผิวพรรณเกลี้ยงเกลา เข้าไปติดมุมด้วยอาการอันน่ากลัว
คว่ำคอไต่ก็กอดรัดเหวี่ยงลงกับพื้น พร้อมกับส่งเสียงคำราม
อย่างดุร้ายไม่ผิดอะไรกับสิงห์ใหญ่ที่กระทำต่อตัวเมียของมัน
ในฤดูผสมพันธุ์

พรวดเดียวที่ขาดรอนย่าเข้าไปถึง เป็นเวลาเดียวกับที่
เด็กหนุ่มน้อยผู้นั้นสะบัดหลุดวิ่งอย่างไม่คิดชีวิตเข้ามาแอบ
หลังเขาไว้

“พี่! ช่วยด้วย!”

ผู้กำลังจะตกเป็นเหยื่อร้องตะโกนบอกเขาจนสุดเสียง
หน้าเขียวและตาเหลือกลานแสดงความกลัวถึงขีดสุด และ
ขณะนั้นร่างอันสูงตระหง่านของเขาก็บังเด็กหนุ่มมิดพอดี เผอิญ
อยู่กับเจ้ายักษ์ปักหลั่นตนนั้น เสียงของมันแผดสะท้อนมา

“หน้อย รีบซู่ นอกใจกูนะมึงนะ เสียแรงรัก เสียแรง
ถนอม มานี้ มาราบตีนกูชะດี้ๆ!!”

ซีฟเหลิยวแอบไปทางเด็กหนุ่มผู้ตัวสั้นนั่งกอยู่เบื้องหลัง
เขาไม่เชื่อหูและไม่เชื่อสายตาของเขาเอง พอดีกับที่เจ้านั้นสะอีก
เข้ามา เขาปาดให้ผงะออกไป

“ข้า! นี่มันอะไรกัน?”

“หลีกไป! ไอ้สัตว์!!”

“ค่อยพูดค่อยจากันน่า เพื่อนโตกว่าเขามากนี่นา”

“เมียกู!!”

เจ้านั้นตาเขียวบัด ซีไปที่เด็กหนุ่มเบื้องหลังเขา ตวาดมา
ราวกับฟ้าผ่า

“...มันนอกใจ!! แล้วมีงมาเสือกอะไรด้วย กูจะสั่งสอนมัน!”

ซีฟเหลิยวไปทางเด็กหนุ่มอีกครั้งแล้วกลืนน้ำลายลงคอ

“คงจะเข้าที่อยู่มาก!!”

เขาพูดเรียบ ทุขณะที่ยิ้มอย่างสมเพช

“แต่ก็ยังไม่วายทำให้ฟ้ามันผ่าลงมา พลอยพาให้ภูตตายโหงไปด้วย”

เจ้านั้นมิได้พูดอะไรกับเขาอีกเลย เห็นมันก้มแผลลิบลงไปที่ปลอกศรอนซึ่งติดอยู่กับขาข้างหนึ่ง พอเงยขึ้นมามีอีกครั้ง สิ่งที่ถืออยู่ในมือของมันคือเหล็กจรวดก้านล่อรถจักรยานปลายแหลมคมกริบที่ฝนไว้สั้นพลั่วล่อตาอยู่เบื้องหน้า

ครั้นแล้ว พริบตานี้ มันทะยานเข้ามาราวกับเสือหิว เสือกอาวุธประจำตัวเข้ามาที่ชอกคอเขาเร็วราวกับสายฟ้าแลบ

ชีพ ชูชัย ไม่เคยคิดมาก่อนว่าเขาจะต้อง ‘ฆ่า’ ใครในคุก แต่แล้วก็ต้องเปลี่ยนแปลงความคิดนั้นไปในปัจจุบันทันด่วน เพื่อป้องกันตัวเองไม่ให้กลายเป็นฝ่ายถูก ‘ฆ่า’ เหตุการณ์ในวันนั้นไม่เป็นสิ่งที่เขาจดจำได้ละเอียดนัก นอกจากจะจำได้ตอนเดียวว่าเพียงวินาทีเดียวหลังจากความหวาดเสียวที่เขาได้รับนั้น เจ้ายักษ์ปักหลั่นที่ชื่อเสียงของมันดังก้องคุไปหมดทุกแดนซัง ม้วนลงไปที่ดินพราดอยู่กับพื้นด้วยอาวุธคู่มือของมันเอง ซึ่งในตอนนั้นมองเห็นส่วนที่เหลือโผล่ออกมาจากหน้าท้องของมันเพียงไม่กี่นิ้ว

ตลอดทั้งแดนทมิฬถูกตรึงให้เงยบงันอยู่กับที่ ไม่มีผู้คุมคนใดบังอาจเข้ามาเกี่ยวข้องกับได้ในระยะนั้น ครูใหญ่ต่อมา พัดตีขังเข้ามาพบเขาพร้อมด้วยปืนสั้นที่ถือกระชับอยู่ในมือ และเขาถูกนำตัวไปสอบสวนเครื่องเครียดย้งที่ทำการของสารวัตร ต่อจากนั้นก็ถูกยัดเข้าไปขังมืดอยู่ใน ‘ห้องซอย’ มองไม่เห็นแสงเดือนแสงตะวัน

พอวันที่สองขึ้นไป เขาได้พบกับความสะดวกสบายเพิ่มขึ้นอย่างไม่คาดฝัน ด้วยความเป็นกันเองของบรรดานักโทษผู้คุม แม้จะติดอยู่ในห้องซอยอันทารุณ ทุกคนเอาอกเอาใจเขาเป็นอันดี มีข้าวอัดใส่กระป๋องสังกะสีส่งเข้ามาเป็นเสบียงในเวลาดีให้สำหรับเขา มีน้ำชาจีนที่แอบต้มกันเป็นพิเศษดื่มมีบุหรี่ กล้วยา เสนอเข้ามาให้เขาอย่างชนิดที่คิดไม่ถึงว่า แดนตารางยังมีสิ่งเหล่านี้หลบซ่อนอยู่ได้เหมือนกันหรือ เหตุผลที่เขาเพ่งทราบจากการปรนนิบัติเป็นอันดีนี้ก็คือ เจ้าักษ์ใหญ่ที่เขาจัมพุงเลือดตกในดับดินไปอย่างทารุณนั้นเป็นจอมนักโทษซึ่งระบือกิตติศัพท์ก้องไปทุกแดนขัง

บ่ายวันที่สี่ แสง เด็กหนุ่มผิวสะอาดที่เขาช่วยเหลือไว้จากการกระทำด้วยวิญญานของสัตว์ป่าจากเจ้ายักษ์ใหญ่ ซึ่งกลายเป็นศพไปแล้ว ได้ลอบเข้ามาพบเขาในห้องซอย โดยการเอื้อเฟื้อของนักโทษผู้คุมซึ่งมีความเข้าใจว่า เด็กหนุ่มผู้นั้นคงจะมาตอบแทนบุญคุณโดยช่วยบำบัดความต้องการอันกดดันเต็มที่เช่นที่ชาวคูกนิยมมันให้แก่เขา

เมื่ออยู่ด้วยกันสองต่อสอง เขาถูกปลุกให้ตื่นขึ้นด้วยความตื่นเต้นปิติโดยไม่คาดฝัน เสียงกระซิบที่แผ่วเบาออกมาจากเด็กหนุ่มอย่างระมัดระวังที่สุด **เป็นรหัสของกรมสืบราชการลับ!** และรู้ได้ในทันทีนั้นเองว่า ท่านผู้บัญชาการหัวหน้าหน่วยโดยตรงของเขาส่งคนติดต่อเข้ามาแล้วในแบบดำดิน โดยไม่ยอมให้ทางกรมราชทัณฑ์หรือเรือนจำแห่งนี้ได้ทราบเลย

กรมราชการลับกำลังดำเนินแผนการที่จะเอาตัวเขาออกไปอย่างแนบเนียนที่สุด และส่งคนเข้ามาเตือนให้ทราบล่วงหน้าไว้ แผนการนำออกมีอยู่ทางเดียวเท่านั้น คือทำเป็นคำสั่งลี้ภัยที่คุมขังเขาอย่างกะทันหันตามแบบที่เรียกกันว่า

‘ดำน้ำ’ โดยอาจจะทำการย้ายที่คุมขังในกลางดึกขณะที่ขึ้นข้าง
แล้ว ทำที่ว่านำไปสู่บางขวางเป็นการทำโทษ และในขณะที่
ควบคุมตัวไปในระหว่างทางนั้น ได้เกิดมีการแย่งชิงตัวกันขึ้น
ตามแผนที่เตรียมไว้ ปลอ่ยเขาออกไปสู่งานสำคัญที่เผชิญมา
ค้างเติ่งอยู่

นั่นเป็นวิธีเดียวที่กรมสืบราชการลับจะเลือกได้
และส่งข่าวให้เขาได้รู้เพื่อตระเตรียมตัวล่วงหน้า แต่ก็ยัง
ไม่บอกมาแน่นอนว่าจะลงมือกระทำเมื่อใด

วิธีการเช่นนั้นดูจะเป็นจริงจังก้แต่เพียงประชาชนและ
ฝ่ายตำรวจเท่านั้น แต่ทางเลืบครุฑยังเป็นปัญหาอยู่ว่าจะแคลงใจ
อยู่บ้าง ก่อให้เกิดเป็นผลเสียได้หรือไม่ เพราะเลืบครุฑยอม
ตระหนักดีอยู่ว่า การแย่งชิงตัวเขานั้น หากไม่ใช่กระทำขึ้น
โดยพวกของมันแล้ว จะมีใครเล่าที่บังอาจและลงทุนถึงเพียงนั้น
ความสำคัญของมนุษย์นามว่าชิฟ ชูชัย ไม่มีเพียงพอที่จะให้ใคร
ถึงกับเข้าแย่งในระหว่างย้ายที่คุมขัง ซึ่งก็ทำเป็นความลับอยู่แล้ว
และคนที่มิมีมันสมองอย่างจอมบงการจาง ชู เหลียง ไม่เฉลียวคิด
ในข้อพิรุธนั้นว่าจะเป็นแผนการของกรมสืบราชการลับบ้าง
เชียวหรือ และลงว่าถ้าพลั้งพลาดให้เจ้ามนุษย์ตนนั้นได้ระแวง

เสียแล้ว ก็มีความหมายอยู่ทางเดียวว่า งานอันบุกบั่นฟันฝ่าชนิด
เลือดตากระเด็นมาแล้วกว่าครึ่งก่อน พังพินาศไปโดยเร็วพลัน

ความคิดของเขาขัดแย้งกับแผนของกรมสืบราชการลับ
ในข้อนั้น และในขณะเดียวกันก็มองเห็นอยู่ว่าเป็นวิธีเดียว
โดยแท้ที่ทางกรมจะกระทำลงไปได้ จริงอยู่ เขาได้ลงทุนจนถึง
ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจยิงเอาอย่างสาหัส มีหน้าซำยังถูกส่งเข้ามา
กักอยู่ในคุกเพื่อรอการรับโทษจากคำพิพากษาของศาลในนาม
ของจอมโจรซื่อก้องแผ่นดินว่าชิพ ชูชัย โดยสามัญสำนึก
วินิจฉัยพิจารณาญาณของคนแล้ว ย่อมไม่มีอะไรจะมาเคลือบ-แคลง
ได้ว่าเขาจะเป็นคนของกรมสืบราชการลับ แต่สำหรับมันสมอง
พิเศษเช่นจาง ชู เหลียง ยังวางใจไม่ได้นัก บางทีแผนการของ
กรมสืบราชการลับที่จะเอาตัวเขาออกไปในครั้งนี้ก็ได้ที่จะ
ก่อเป็นจุดสงสัยให้แก่จาง ชู เหลียง และถ้าเมื่อเป็นเช่นนั้น
แผนดังกล่าวไม่อยู่ในฐานะที่รัดกุมแนบเนียนเพียงพอ

จะอย่างไรก็ตาม เขามีความเชื่อมั่นอยู่เต็มเปี่ยมว่า
เล็บครุฑจะไม่มีวันละทิ้งเขาโดยเด็ดขาด ตราบใดก็ตามที่เขา
ยังเป็นเสมือนกุญแจดอกสำคัญให้แก่จาง ชู เหลียง ในอันที่
จะไขเข้าไปสู่ที่ซ่อนของชินอินทรีกายสิทธิ์ตัวนั้น พันธะผูกพัน
ระหว่างเขาและจอมบงการผู้นั้นมีอยู่อย่างแน่นแฟ้น ถ้าเขายัง

ไม่ดับสิ้นชื้อไปเสียจากโลกนี้ และไม่ว่าจะไปอยู่ยังสารทศใด
ยอมเป็นการแน่นอนว่า จาง ชู เหลียง จะต้องติดตามบุกบัน
เข้ามาเพื่อคว้าตัวเขาเป็นหลักประกันของการที่จะได้มาซึ่ง
อินทรีตัวนั้นจนได้

และถ้าจะเป็นเรื่องของอิทธิฤทธิ์อิณินหารกันแล้ว เขา
ยอมรับอย่างพรั่นใจเช่นกันว่า บุคคลพิเศษผู้นั้นสามารถ
จะสำแดงได้เกินกว่าที่สามัญมนุษย์ด้วยกันจะพึงกระทำ!

เขาเตือนแสงให้เข้าใจซึ่งลงไปถึง ‘งานเสียง’ เพื่อการ
เสียสละสุดยอดให้แก่ประเทศชาติของหน่วยสืบราชการลับ
กำชับมิให้กระทำการสิ่งใดเป็นที่แพร่พรายความจริงไปยัง
บุคคลที่สาม แม้จะตกอยู่ในภาวะลำบากยากแค้นเช่นไรก็ตามที่
ในขณะเดียวกันเขาก็อุ้มใจในข้อที่ว่า ทางกรมเลือกคนให้หลบ
เข้ามาติดต่อกับเขาได้ไม่ผิดนัก แสงมีบุคลิกและสัตยาตญาณ
เหมาะสมแก่การเป็นตำรวจลับยิ่งนัก เพราะแม้แต่เขาเองก็ยัง
มิได้เฉลียวคิดไปถึง ก่อนหน้าที่แสงใช้รหัสพิเศษของกรมแสดง
ตัวให้เขารู้จัก

“อาจจะเป็นคืนพรุ่งนี้หรือมะรืนนี้ก็ได้ที่พัสดุซึ่งจะให้
ผู้คุมมาไขฟ็ออกไปอย่างกะทันหันกลางดึก ทุกคนจะเข้าใจว่า
มีการทำโทษแบบ ‘ดำน้ำ’ แต่นั่น ฟ็ต้องเข้าใจได้ในทันทีว่ากรม
ลงมือดำเนินการปล่อยฟ็ตามแบบที่นัดแนะนี้แล้ว”

แสงกระซิบแก่เขา

“แล้วแกะล่ะ?”

เขาถาม เต็มไปด้วยความห่วงกังวลนานาชนิด

“ฟ็ไม่ต้องเป็นห่วงผม หลังจากฟ็ออกไปแล้ว ผมจะออกไป
เมื่อไหร่ก็ได้ กรมส่งผมเข้ามาเตือนให้ฟ็รู้ตัวเท่านั้น เขาไม่กล้า
ที่จะติดต่อมาทางราชทัณฑ์โดยตรง และแผนการปล่อยตัวครั้งนี้
ทางสืบราชการลับยอมรับผิดชอบเต็มประตู”

แผนการที่แนบเนียนกว่า ทว่าก็เสี่ยงมากกว่าเช่นเดียวกัน
ได้ผูกกระจางอยู่ในสมอของเขาเรียบร้อยแล้ว มันเป็นวิธีซึ่งเขา
ตัดสินใจเลือก และในขณะที่เขาไม่อยู่ในฐานะที่จะแพร่พราย
ให้แสงทราบ นอกจากจะเก็บเงียบสงบนิ่งอยู่ในส่วนลึก มัน
อาจจะเป็นแผนซึ่งได้ถูกลงมือกระทำเสียก่อนหน้าแผนของ
กรมสืบราชการลับก็ได้

เมื่อพ้นจากการขังมิด เขาออกมาเผชิญกับสภาพความ
เป็นไปของถิ่นนั้นอีกครั้ง

**ในครั้งนีประสาทสัมผัสและการคาดคะเนอันถี่ถ้วน
ของเขากำหนดสภาพของคุณที่กักกันเขาได้ดังนี้**

ด้านหน้าเป็นทิศตะวันออก ยืนทะมึนแข็งแรงอยู่ด้วย
ประตู่เหล็กถึงสามชั้น หอคอยสูงสุดเป็นหอสังเกตการณ์และ
รังปืนกล ตลอดจนไฟฉายและสัญญาณสำหรับแจ้งเหตุร้าย
นอกกำแพงอันแข็งแรงออกไปเป็นสถานีตำรวจนครบาลเรือนจำ
กลางคลองเปรม ซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวข้องอยู่กับเรือนจำแห่งนี้
โดยเฉพาะ ไม่ว่าจะรับส่งควบคุมผู้ต้องหาและนักโทษ หรือ
ในขณะที่เกิดเหตุฉุกเฉินมีการแหกคุกขึ้น ซึ่งสามารถจะกระจาย
กำลังออกกรายล้อมบริเวณรอบนอกไว้ได้อย่างทันทั่วทั้งที่มีถนน
มหาชัยผ่านหน้า

ด้านหลังเป็นตะวันตก ติดกับสนามหญ้าหลังวัดสุทัศน์
มีส่วนสัมพันธ์อยู่กับถนนอนุสาวรีย์ ด้านนี้มีป้อมยามอยู่สี่ป้อม

ผลัดเปลี่ยนเวรยามโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เบิกมาจากโรงพัก
เรือนจำกลางด้านหน้า

ด้านข้างอันเป็นด้านเหนือมุมสุดชิดด้านตะวันตกอยู่ใน
ระดับเดียวกับโรงงานไบเล่ย์ กำแพงเป็นรูปโค้งก้นตริงไปจน
จดมุมตะวันออก เป็นตรอกแคบๆ มีห้องแถวสกปรกปลูกอยู่
เรียงราย มีป้อมยามอยู่ห้าป้อม รวมทั้งป้อมหัวมุมกำแพงซึ่งเป็น
ป้อมร่วมระหว่างด้านต่อด้านอีกสอง

ส่วนด้านใต้ ริมกำแพงด้านนอกเป็นตรอกแคบชิด
ลำคลอง โดยมีห้องเดียวชั้นเดียวปลูกขนานกับกำแพงยาวเหยียด
ไปเช่นเดียวกัน ป้อมยามยืนตระเี่ยมอยู่เพียง 3 ป้อม รวมทั้งป้อม
ซึ่งเป็นด้านร่วมกับด้านตะวันตก

สัณฐานของมันเรียกได้ว่าสี่เหลี่ยม ทว่าเบี้ยวๆคดๆ
พิกลอยู่ บอกถึงความเผ่าชะแระแก่ชราที่สมควรจะเคลื่อนย้ายไป
จากใจกลางของพระนครหลวงได้เสียทีแล้ว

เพียงไม่กี่ชั่วโมงของการไต่ตรองพินิจพิจารณา เขา
บอกได้ในทันทีว่า ในเวลากลางวันจุดอ่อนของคุณอยู่ทางด้าน
โรงพิมพ์ของเรือนจำอันชิดกับกำแพงด้านเหนือ ติดต่อเชื่อมอยู่

กับกำแพงด้านตะวันตก ส่วนในเวลากลางคืนจะอยู่ทางด้าน
โรงพยาบาลซึ่งชิดกับกำแพงด้านใต้

ความจริงแล้ว นอกจากลานสนามกลางอันเป็นที่ชุมนุม
ของนักโทษทุกคนในเวลาเช้าเมื่อลงจากขัง นักโทษของขังหนึ่งๆ
จะก้าวกายข้ามแดนเข้าไปอยู่ยังบริเวณขังที่ไม่ใช่ของตน
ไม่ได้โดยเด็ดขาด เพราะมีนักโทษผู้คุมถือกระบองคอยตรวจ
ตราดูแลอยู่ตลอดเวลาในเวลากลางวัน นักโทษจะถูกจัดสรร
แบ่งส่วนกันไปทำงานตามคำสั่ง อาจจะเป็นที่โรงพิมพ์ โรงช่างไม้
หรือโรงครัว ก็แล้วแต่การกำหนดให้ของเจ้าหน้าที่ในเรือนจำ
และทุกคนต้องรู้จักหน้าที่และเขตแดนของตนซึ่งได้รับอนุญาต
จำกัดให้ จะเตร็ดเตร่เกะกะไปยังบริเวณซึ่งตนเองมิได้มีหน้าที่
ซึ่งระบุไว้ให้ทำไม่ได้ แต่กฎอันน่ากลัวนั้นก็มิยกเว้นให้เป็นพิเศษ
เหมือนกันสำหรับนักโทษหรือผู้ต้องหาที่เรียกกันว่า ‘ขาใหญ่’
เพราะอาจจะขอผ่านเข้าไปได้โดยการเอื้อเฟื้อของผู้คุมอันจะ
เนื่องมาจากศักดิ์บาบามีหรืออะไรก็ตามที่ ชีพ ชูชัย จัดอยู่ใน
ประเภทดังกล่าวนี้ จึงไม่เป็นการยากเย็นอะไรนักในการที่เขา
จะสำรวจไปรอบด้านของบริเวณภายในคุกเท่าที่สามารถจะผ่าน
ไปได้

เมื่อผ่านเขตโรงพิมพ์เข้ามาขึ้นประดิษฐานอยู่กับกำแพง
ตระหง่านนั้น เขาสามารถจะมองเห็นความชราแห่งอายุชัย
แห่งกำแพงซึ่งได้สร้างไว้อย่างถนัด เพียงใช้นิ้วสะกิดกับปูน
เก่าๆที่โบกไว้ เศษปูนก็ร่วงพรุเป็นฝุ่นลงมา และถ้าใช้ความ
พยายามตามลักษณะเช่นนั้นอีกเพียงไม่นานนัก ก็จะได้พบกับ
แผ่นอิฐสีแดงที่เรียงซ้อนไว้อยู่ภายใน โดยสภาพการณ์เช่นนี้ เขา
มั่นใจว่านักโทษเพียงสี่ห้าร้อยคนมีแรงร่วมใจกันเป็นอันหนึ่ง
อันเดียว วิ่งเข้าปะทะกำแพงอันใหญ่โตนั้น เพียงไม่กี่วันสองสาม
ครั้ง มันจะพังพินาศย่อยยับลงทั้งกระบิ ทว่าเท่าที่ไม่เคยปรากฏ
เป็นเช่นนั้นมา ก็เนื่องมาจากความอาทรพรณชนิดหนึ่งของ
บรรดาชาวคุกทั้งหลาย เพื่อการต่อต้านหรือแหกทำลาย ซึ่งไม่
สามารถจะรวมหัวกันได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเพื่อการต่อต้าน
หรือแหกทำลาย แผนการแหกคุกได้ถูกกระทำมาแล้วนับไม่ถ้วน
แต่ก็ถูกจับได้ และยับยั้งไว้ก็เพราะการทรยศหักหลังกันเอง
โดยมุ่งหวังจะได้รับความดีความชอบส่วนตัว ผลที่ได้รับก็คือ
ฉิบหายตายโหงกันไปอย่างน่าทุเรศ และขึ้นชื่อว่าคนคุกแล้ว
เป็นต้องถูกจองจำอยู่ในคุก ไม่มีโอกาสที่จะได้รอดพ้นออกมาได้
เพราะการปราศจากความร่วมแรงร่วมใจเช่นนั้น ซึ่งเชื่อกันว่า
เป็นผลมาจากอิทธิฤทธิ์ของเจ้าพ่อเจตคุก เป็นภูตวิญญูณ
ศักดิ์สิทธิ์ปกครองดูแลอยู่นั่นเอง

เขากำลังอยู่ในแผนการที่จะทำงานให้เป็นตัวอย่าง
ของชาวคุกทั้งหลาย แยกความศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าพ่อเจตคุ
ลักครั้ง แต่แล้วก็ต้องชะงักพริ้งเพริดอยู่กับที่ด้วยเหตุที่ว่า
นั้นเป็นแต่เพียงวันที่สองซึ่งเขาหลุดพ้นออกมาจากห้องขอย
และเตร่เข้ามาป้วนเปียนดูลาดเลาอยู่ทางด้านโรงพิมพ์ การ
แหกคุกตามวิธีเขาคำนวณไว้มาก่อนแล้วก็เริ่มขึ้น เขามองเห็น
กับตาว่า ไอ้จ๊วย เสือร้ายผิวหยก ซึ่งพูดเป็นนัยอยู่กับเขา
ที่โรงครัวเมื่อเวลาเกี่ยวกับการหนีออกไปสู่โลกอิสระภาพ
ได้เลาะลัดแอบแฝงไปยังริมกำแพงหลังโรงพิมพ์ด้านหนึ่ง
ครั้นแล้วอย่างรวดเร็วราวกับหมาจิ้งจอก มันกระซอกสังกะสี
แผ่นหนึ่งที่ปิดตันทำแพงด้านล่างออกโดยเร็ว ก้มลงแกะแผ่นอิฐ
สามสี่แผ่นเหวี่ยงปลิวไปแล้วมุดลอดช่องโหว่ที่มันได้ขุดเตรียม
ไว้มาก่อนแล้ว โดยเอาสังกะสีปิดอำพรางตาไว้ ร่างของมันที่มุดลอด
รูโหว่นั้นเข้าไปยังไม่ทันจะสุด เสียงนกหวีดก็เป่ายาวขึ้นจากป้อม
รักษาการณ์พร้อมกับเสียงปืนแผดสนั่น

จ๊วยผลุบหายออกไปทางรูนั้น แต่อีกสามสี่คนซึ่งวิ่งตามกัน
กรูออกไปยังหนทางอิสระภาพ ผงะหงายระเนระนาดด้วยกระสุนปืน
จากตำรวจบนป้อมซึ่งระดมยิงมาอย่างทารุณ และเสียงนกหวีด
เป่ายาวรับต่อกันไป เกิดความสับสนอลหม่านขึ้นทั้งคู่ หลายคน

พยายามที่จะวิ่งไปยังโพรงนั้นอีก และถูกยิงตื่นร้องครวญคราง เห็นชัดดำตา ส่วนที่ทำงานอยู่ในโรงพิมพ์แผ่นกระจายออกมา และเริ่มระส่ำระสาย วิ่งกันอลเวงไปหมด เขาเพิ่งจะมองเห็น สภาพอันโหดเหี้ยมทารุณของคุกซึ่งจะมีให้แก่นักโทษหรือ ผู้ต้องหาได้ในครั้งนั้น ตำรวจยิงอย่างไม่ปราณี ยิ่งอย่างสงสัยว่า ทุกคนจะหนี และความจริงมันก็เป็นเช่นนั้น อีกหลายต่อหลายคนพากันวิ่งวนอยู่อย่างไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ แต่เผชิญมาเกาะกะ อยู่ในละแวกนั้น ไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ ถูกระดมยิงล้มตายลง กลาดเกลื่อนอย่างคະนองมื่อ

เขาเองยืนเลือดเย็นเฉียบกำบังอยู่ยังที่อันปลอดภัย และ ไม่เกี่ยวข้องกับกรณีอยู่ทางหนึ่ง มองเห็นเหตุการณ์สยดสยอง นั้นได้ชัดเจน

กว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะสงบในวันนั้น บัญชีของนักโทษ ถูกแทงว่าตายไปเกือบสิบคน และที่บาดเจ็บทั้งสาหัสและ ไม่สาหัสอีกหลายคน ส่วนคนสำคัญๆที่คิดว่าจะร่วมมือวางแผน แหกคุก ไม่ว่าจะถูกยิงเจ็บหรือไม่ถูกยิงก็ตาม ได้ถูกจุดกระซอก เข้าไปพบกับการพิจารณาโทษตามระบบของคนคุกอย่างเสรีชน ไม่เคยพบเห็น บางคนตายคามือคาตีน บางคนนอนกระอักเลือด อยู่ไม่กี่วันก็ตาย หรือบางคนก็พิการไปเลย

เขาผ่านอาณาจักรของเล็บครุฑมาแล้ว บางทีอาจจะ
หนักกว่านั้น แต่ก็ต้องสะท้อนสะท้อนใจ เมื่อมองเห็นชัดอยู่ว่า
สถานที่นี้หาใช่เล็บครุฑไม่ มันเป็นเรื่องของ รัฐ ของโลกเสรีซึ่งสำคัญ
ตัวว่าเหยียบเข้าชั้นอารยะแล้ว การซ่อมให้ตายไปอย่างผิดวิสัย
มนุษย์ การขังทิ้งไว้ในห้องมืดจนเป็นเห็บชาอัมพาต การเขี่ยน
ด้วยหวายที่แช่น้ำเยี่ยว และสารพัดวิธีแล้วแต่สมองอันเงียบแหลม
ของผู้เป็นใหญ่มีอำนาจอยู่ในนั้นจะสรรคินำมาใช้ได้ เป็นวิธีการ
ส่งเสริมสถิติอาชญากรรมและความเหี้ยมโหดอำมหิตของ
มนุษยชาติมากกว่าวัตถุประสงค์ที่จะตัดเกลาบารบให้จดจำ
ตามนโยบายอันแท้จริง ถ้ามีสันดานโจรอยู่แล้วหลุดออกมาได้
มันจะเป็นโจรที่เก่งกล้าขึ้นไปอีก หรือถ้าไม่มีสันดานโจรอยู่ก่อน
เลย มันก็จะได้รับการอบรมให้เป็นโจรที่สมบูรณ์จากสถาบัน
ทมิฬแหล่งนั้น

ชีพเข้ามาเยี่ยมนักโทษที่อยู่ในแผนแหกคุก แต่ถูก
จับได้เสียก่อน และได้รับทัณฑ์จนนอนหยอดน้ำข้าวต้มอยู่ใน
โรงพยาบาลประจำเรือนจำ สองสามคนยังพอจะพูดได้ ส่วนอีก
สองคนนอนหายใจแหม่ว ๆ รอวาระสุดท้าย ระหว่างที่เขาเ็น

พิจารณาดูความน่าสลดสังเวชใจนั้น คนโทษบุรุษพยาบาล
สองคนกำลังถกเถียงทะเลาะกันอย่างหน้าดำคร่ำเครียด ในการ
ที่จะ ‘จับจอง’ พันทองจากนักโทษที่กำลังจะตายซึ่งมองเห็น
อยู่ในปากสองสามซี่ คนหนึ่งบอกว่าจะเอาสองซี่กหน้าเพราะ
เห็นก่อน ส่วนอีกคนหนึ่งว่าควรจะแบ่งกันให้ยุติธรรม คือ
ซี่กหน้าคนละซี่กและกรามอีกคนละซี่ก การโต้เถียงของบุรุษ
พยาบาลทั้งสองรุนแรงถึงขั้นเกือบจะรำกระบองเข้ากระทันหันกัน
ในขณะที่เจ้าของพันผู้นำสังเวชร้องครวญครางอยู่ สายตาของ
บุรุษพยาบาลทั้งสองซึ่งมองไปยังคนเจ็บไม่ผิดอะไรกับแรงเหว
สองตัว รอคอยลมหายใจห้วงสุดท้ายของร่างซึ่งมันเฝ้า ถ้าจะผิด
กันอยู่บ้างก็เพียงแต่แรงนั้นจะไม่มีวันซ้ำเติมอาหารของมันให้
ตายไปเสียโดยเร็ว นอกจากจะรอให้ตายสนิทเอง แต่คนทั้งสอง
คนนั้นอาจจะช่วยกันทำให้ตายเสียรู้แล้วรู้รอด เพื่อการได้สิ่งของ
ที่ติดตัวอยู่มาเป็นสมบัติ

ในโลกของเขตกำแพงหะมินทั้งสี่ด้านนี้เปรียบไม่ผิดอะไร
กับโลกของดิรัจฉานดุร้ายประเภทกัดกินกันเอง แล้วแต่ตัวใด
จะมีพลังมากกว่า ยังจะมีความน่าอเนจอนาถอันใดยิ่งไปกว่านี้

รุ่งขึ้นของวันที่สามและสี่มีสิ่งผิดปกติในสายตาอันคมไวของเขา เพราะปากประตูอันแข็งแรงของเรือนจำเปิดต้อนรับผู้มาใหม่อีกอย่างคับคั่ง ททยอยเข้ามาเป็นลำดับสามสี่คนที่เข้ามาใหม่นั้นเรียกความเฉลียวใจของเขาพิกลอยู่สังหรณ์ว่าอินทรีร้ายสยายกรงเล็บของมันเข้ามาเพื่อขย้ำเอาตัวเขาออกไปแล้ว คนนอกกฎหมายเหล่านั้น เขาจำได้ดีว่าอยู่ในอาณัติของสมาคมเลืบครุฑ และปล่อยให้แทรกซึมเป็นระลอกเข้ามาโดยแผนการมากกว่าที่จะเข้ามาโดยพลั้งพลาดให้ตำรวจจับ มันได้กลายเป็นความจริงตามคาดคะเน เมื่อสามสี่คนเหล่านั้นลอบเข้ามาติดต่อกับเขา โดยแสดงสัญลักษณ์จากจอมบงการจาง ชู เหลียง ให้เขาเห็น

ที่เขาทราบโดยแน่ชัดที่สุดก็คือ เลืบครุฑกำลังวางแผนที่จะถล่มเรือนจำแห่งนี้เพื่อชิงเอาตัวเขาออกไปและสร้างกลียุคจลาจลขึ้นด้วยการปล่อยอาชญากรรมนับพันภายในนั้นออกมาก่อวุ่นพระนครในโอกาสเดียวกัน!

“สงบไว้! รอฟังข่าวและปฏิบัติตามโดยเหตุการณ์ที่จะมีมาถึง...”

คำสั่งลับนั้นแอบซ่อนมาในบุหรืเกล็ดทองซองหนึ่ง ในจำนวนหลายซองซึ่งผู้คุมผู้หนึ่งนำมาส่งให้แก่เขา เนื่องมาจาก ได้สินจ้างเล็กๆน้อยๆจากบุคคลภายนอก โดยพิจารณาเห็นแล้วว่าไม่น่าจะมีอันตรายใดๆแอบซ่อนมาด้วย ซึ่งมันก็เป็นอาชีพ อีกประเภทหนึ่งของบรรดาผู้คุมทั้งหลายอยู่แล้วที่จะรับผิดชอบ ในระหว่างผู้อยู่ในคุกกับผู้อยู่นอกคุก ตามวิถีทางซึ่งพิจารณา เห็นว่าไม่เกิดโทษ

เลือดภายในกายของเขามันเริ่มฉีดแรงร้อนวูบวาบ ไปหมดทั้งตัว เมื่อมองเห็นข้อความลับในกระดาษแผ่นจิ๋ว ลายดุนนกอินทรี บางทีแผนการช่วยเหลือของกรมสืบราชการ ลับอาจจะเข้าไปกว่าแผนช่วยเหลือของจาง ซู เหลียง เสียแล้ว! และสำหรับเขาก็เต็มใจที่จะออกไปตามแผนของเล็บครุฑ มากกว่า เพราะมันย่อมหมายถึงโอกาสล้างผลาญครั้งสุดท้าย ที่จะมีขึ้นได้ สิ่งนั้นพิสูจน์ได้แน่ชัดแล้วว่า จาง ซู เหลียง จะละทิ้ง เขาเสียก่อนหน้าจะได้อินทรีมาครอบถ่วงมิได้!

“ระวังตัว แสง!”

เขากระซิบเตือนเหตุนี้ไปยังตำรวจลับที่ส่งเข้ามาร่วม ภาวะเดียวกันกับเขา

“เล็บครุฑกำลังเตรียมจะทลายคุกเอาตัวกันออกไป สงสัยว่าแผนการของกรมที่จะช่วยกันจะเข้าไปเสียแล้ว!”

แสงผะไปอย่างตื่นตระหนกเมื่อได้ทราบความจริงข้อนั้น

“ตายโหง! มันจะเอาจริงหรือพี่ แล้วจะสำเร็จหรือ?”

“จาง ชู เหลียง ไม่เคยผิดคำสัตย์! และไม่ว่าอะไรที่มันจะทำมัน ไม่เคยเลยที่จะทำไม่สำเร็จ อย่างว่าแต่ลู่โทษแค่นี้ต่อให้บางขวาง หากว่ามันจะถล่มเสีย มันทำได้ ปัญหามันมีอยู่แต่เพียงว่าเราจะฝ่าม่านกระสุนรอดชีวิตไปได้หรือไม่เท่านั้นกันสังหรณ์อยู่ว่ามันจะไม่เพียงทลายคุกเพื่อเอาตัวกันออกไปอย่างเดียวเท่านั้น กลัวมันจะระเบิดขังอื่นๆ ปล่อยนักโทษออกมาหมด เป็นจลาจลทั้งเมือง จาง ชู เหลียง ชอบยืนมองดูความวิบัติฉิบหายของศัตรูของมัน และจะทำในทันทีที่ได้โอกาสโดยไม่ลังเล และอะไรก็ตามที่คนธรรมดาทำไม่ได้ จาง ชู เหลียงทำได้!”

“ผม...ผมมองไม่เห็นหนทางเลย! พี่ทราบแผนการของมันด้วยหรือเปล่า?”

“เราอาจจะได้เห็นในวินาทีสุดท้าย แสง กันเองก็ยังไม่รู้ เหมือนกันว่ามันจะเล่นโดยวิธีไหน แกเย็บปากของแกไว้ให้สนิท และหาหนทางออกไปจากคุกนี้ก่อนหน้าเหตุร้ายมันจะเกิดขึ้น โดยเร็วที่สุด มันไม่เป็นการปลอดภัยสำหรับแกและทุกชีวิตที่เกี่ยวข้องอยู่ที่นี่ เรียนท่านหัวหน้าด้วยว่าไม่ต้องเป็นห่วงกัน งานของเรากำลังเดินมาสู่จุดสุดท้ายแล้ว ถ้ากันแหกคุกออกไปได้โดยแผนของเล็บครุฑในครั้งนี้สำเร็จ เมื่อนั้นงานของกรมสืบราชการลับถึงประตูดุ๊ย กันกำลังรอโอกาสนี้ โอกาสที่จาง ซู เหลียง จะเอาตัวกันออกไป ไม่ใช่รอให้ทางกรมช่วยเหลือกัน! เข้าใจไหม! ม่ายเช่นนั้นแผนงานของเราเปลี่ยนแปลงหมด อาจจะล้มเหลวกลางคันก็ได้”

“ผมจะออกไปกับพี่ด้วย! โดยการแหกคุกของไอ้พวกนั้น!”

“แสง! แกยังเด็กนัก ชีวิตของแกยังมีค่าอีกมาก!”

“ผมตัดสินใจแล้วครับพี่ ผมจะบุกเข้าไปในกลางอาณาจักร เล็บครุฑเคียงข้างกับพี่ จะไม่ยอมปลื้กตัวออกไปก่อนเลย จาง ซู เหลียง หรือพวกมันทุกคนจะไม่สงสัยอะไรเลย ในเมื่อพี่ให้คำรับรองแกมันว่าผมเป็นอ้ายเสียร้ายที่ร่วมแหกคุกออกไป พร้อมพี่ด้วย ทำงานแบบโดดเดี่ยวมาตลอดแล้ว ให้ผมเป็น

เพื่อนร่วมตายของพี่สักคนเถิด อย่างน้อยที่สุดผมอาจจะเป็นดวงตาด้านหลังให้แก่พี่ได้”

เขาบีบมือแสงแน่น ขณะที่จ้องประสานสายตา ยิ้มให้และมีได้กล่าวอะไรอีกเลย

เย็นวันที่ห้า ก่อนเวลาขึ้นขังเพียงเล็กน้อย เขาแทบจะร้องออกมาดัง ๆ ด้วยความตื่นเต้นดีใจ เมื่อมองเห็นสมาชิกผู้ผ่านแดนนรกเข้ามาใหม่ ตาเขาไม่ฝาดแน่นอน นั่นคือไอ้เสือล่าอาถรรพ์ คู่ขาของเขาที่เคยผ่านมฤตยูกับเขามาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ไอ้สิงห์หรือสุภาพบุรุษเลอพงคนนั้นเอง!!

นับพลันนั้นหัวใจของเขาเริ่มสั่นระทึก เล็บครุฑคืบหน้าแผนของมันเป็นอย่างรวดเร็วและฉับไวเกินกว่าที่เขาจะคาดถูกว่ามันจะมาในรูปใด แน่นนอนที่สุด เมื่อจาง ซู เหลียง ส่งเจ้าสิงห์ให้เข้ามาเคียงข้างอยู่กับเขา หากว่าไม่ดับดินตายโหงไปด้วยกันทั้งคู่ ก็ย่อมหมายความว่าที่นั่น ๆ ย่อยยับอัปราไปโดยไม่มีเหลือไม่ว่าจะเป็นสวรรค์หรือนรก

เลียบครุฑ ตอน นรกกางชูเหลียง เล่ม 8

prism
บุ๊คส์

ไนเครือข่ายบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 9999-2422-0 ต่อ 4964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

ฉบับพิมพ์โดยแพรวสำนักพิมพ์ พิมพ์ครั้งแรก 2557

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปริซึม กรกฎาคม 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8121-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)